

1977

3die Beh. af Lovf. ang. Besættelsen af Præsteemb. i Folketirken.

1978

at Udtalelserne fra begge Sider ikke for Tiden tyde paa nogen Tilbøielighed til Smødekomen, end ikke til at gaa ind paa et Grundlag, der som Forhandlingsbasis kunde give nogen Sandsynlighed for en Overenskomst, antager jeg ikke, at en Forsættelse af Forhandlingerne vil kunne føre til Noget, og da jeg maa betragte en fortsat Forhandling af Sagen uden nogen Udfigt til at kunne bringe et praktisk Udbytte som i og for sig skadelig, som et Middel til at forbitte Gemyterne endnu mere, end de paa sine Steder allerede kunne være, vil jeg tilraade de Herrer, som dele min Betragtning, at stemme mod Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Naar: Naar man betænker, at det nu snart er 23 Aar siden, Grundloven blev indført her i Landet, siden der her blev indført en af de mest demokratiske Forsatninger, vi have i Europa, og naar vi se hen til det fremadskridende aandelige Liv og det livlige Møre, som finder Sted paa det kirkelige Omraade; naar man endvidere erkjender den dybt-følte Trang, som findes hos Menighederne omkring paa Landet til at faae en virkelig Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembederne, og naar man endelig vil erindre, at den høitæredede Kirkeminister ikke ved een, men ved mange Leiligheder har udtalt, at, saaledes som Forholdene nu ere, idet den hele Myndighed og det hele Ansvar udelukkende ligger hos Ministeren, er det mange Gange for den samvittighedsfulde Minister slet ikke saa let at besætte Præsteembederne — naar man ser hen til Alt dette, saa forekommer det i det Mindste mig, at man maa forundre sig over, at der foreligger et Lovforslag, der ikke byder Mere, end det nærværende. Det kan nu ganske vist ikke være min Mening, at man skulde besætte Præsteembederne efter de samme Regler som dem, hvor-efter Skolelærereembederne for Tiden blive besatte. Jeg tror, at, hvis Friheden vinder mange af den Slags Gevire, som den vandt ved Skoleloven af 8de Marts 1856, saa vil det slet

ikke se godt ud for den. Men, som sagt, hvad her bydes Menigheden, synes mig at være for Lidet. Jeg skal derfor ligesom den foregaaende ærede Taler stemme imod Lovforslagets endelige Vedtagelse, saaledes som det her foreligger. Jeg ser ikke, hvad der kan tabes ved at stemme imod det. Jeg er overbevist om, at i en nær Fremtid vil Menighedens naturlige Krav paa at faae Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembederne nok gjøre sig gjældende og røre sig saaledes, at vi snart faae en Lov, hvorved der stiftes lige mellem Myndighederne og Menighederne. Og om vi ogsaa skulde beholde vor nuværende Tilstand en Tid endnu, saa er der jo ikke Noget til Hinder for, at Menigheden kan nedsætte et Menighedsudvalg, og dette Udvalg da gjøre sig bekendt med Ansøgningerne om Embedet, og jeg kan da ikke tro, at nogen Minister skulde undlade at tage Hensyn til et saadant Udvalgs Andragende, naar dette er enigt. Ministeren kan vel lade være at gjøre det, men jeg tror, at han snart vilde gjøre sig selv umulig derved. Den nuværende Tilstand har den Fordel, at Menigheden kan udtale sig naturligvis privat, om ethvert af de indkomne Andragender, hvorimod Ministeren, hvis Lovforslaget vedtages, kan lægge Halvdelen af dem til Side, og maatte der netop mellem denne Halvdelen af Ansøgere kunde findes den Eneste, som Menigheden kunde ønske til sin Præst. Jeg skal derfor erklære, at jeg vil stemme mod Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Jessen: Om der, som den ærede sidste Taler sagde, er en dybtfølt Trang tilstede paa Landet til at faae Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembeder, tør jeg hverken bekræfte eller benegte, men jeg tror at turde sige, at en saadan dybtfølt Trang ingentunde findes i de større Kjøbstæder, og jeg anser det for at være meget betænkeligt, at give de større Kjøbstæder, hvor Befolkningen ingentunde falder sammen med Menigheden, en saadan Indflydelse, som jeg tror vil føre til megen Splidagtighed og